

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gulan!

Demokrasi Savaşan İşçilerle Gelecek!

**Demokratik Anayasa İçin
Kurucu Meclis!**

Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

**Rehine Pazarlığını Reddedelim
Hükümete Karşı Emekçi Seferberliğini
Örelim!**

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL)

NİSAN 2025

ÖZEL SAYI 2

Rehine Pazarlığına Geçit Yok

Hükümete Karşı Emekçilerin Kitlesele Seferberliği

Üç temel soru. Bu hükümetten nasıl kurtulacağız? Demokratik anayasayı kim, nasıl yapacak? Bu topraklara barışı kim, nasıl getirecek?

1 Mayıs'a yansıyan tüm talep ve sorunlar bu üç soruyla bağlantılı. Zam yağmurundan yerinde sayan asgari ücrete, maden işçisi Nourtani'nin yakılan bedeninden içinde depremi beklediğimiz çürük binalara, sendikal yasaklardan 1 Mayıs'taki Taksim yasağına ve kayımlara, keyfi tutuklamalardan, ev hapislerinden zindanlardaki siyasi tutsaklara yönelik tecride karşıımızdaki tüm sorunlar bu üç temel soruyla ilişkili.

Çünkü tüm bu sorunların odağında hükümet var. Erdoğan gitmeden emekçilerin yaşamında en ufak bir düzelme bile mümkün değil.

Çünkü hükümet bir anayasal kriz sayesinde ayakta. Anayasa mahkemesinden silahlı kuvvetlere, meclisten seçimlere 12 Eylül anayasasının tarif ettiği rejim yıllar önce felç oldu. 12 Eylül rejimi tüm kurumlarıyla krizde. Zayıflayan Erdoğan'ı koltuğundan indirebilecek herhangi bir anayasal kuvvet yok. Anayasaya yapılan tüm yamalar bu sorunu iyice içinden çıkılmaz hale getirdi.

Çünkü hükümet ancak emekçilere açtığı savaşla ayakta kalabiliyor. Erdoğan, rejimin ve rakiplerinin bu zayıflığını gördüğü için 7 Haziran 2015 seçimlerini kaybetmesine rağmen gitmedi. Emekçilere ve ezilenlere en başta da Kürtlere savaş açtı. Saldırıların odağında HDP/DEM vardı ama sonrasında kapsamı burjuva muhalefeti ve CHP'yi kapsayacak kadar genişledi.

Çünkü hükümet saldırılarını anayasayla temellendiriyor. Erdoğan başlattığı savaş 12 Eylül rejiminin anayasal yetkilerine dayanarak, bu yetkileri arttırarak yürüttü. Hakkını arayan işçilerin, öğrencilerin, Kürtlerin, Alevilerin, kadınların karşısına 12 Eylül anayasasını dikti. Anayasaya ruhunu veren yasakçı anlayıştan, milletin bölünmez bütünlüğü edebiyatından beslendi.

Çünkü hükümet savaşın yükünü taşıyamıyor, barış arıyor. Erdoğan, savaşın onuncu yılında 7 Haziran 2015'ten daha iyi durumda değil. Açtığı savaşla emekçileri, ezilenleri, kendisine karşı muhalefeti teslim alamadı. Bir darbe yapacak gücü hiçbir zaman yoktu, ama içsavaşla birlikte elindeki tek sermayesinin, partisinin, altını da oyuyor.

Çünkü hükümetin bir anayasa değişikliğine ihtiyacı var. Erdoğan'ın seçimleri kazanabilmesi için önce aday olması gerekiyor. Aday olabilmesi için ise CHP'yi ya bir erken seçime ya da bir anayasa değişikliğine zorlaması şart.

Can havliyle çırpınan hükümetin Öcalan'ın elini tutmaya mecbur kalması tesadüf değil. Anayasa değişikliği gündemini ısıtıp ısıtıp önümüze sürmesi de tesadüf değil.

Öyle ya da böyle bu üç sorudan kaçış yok. Her mücadele, her toplumsal sorun bir ölçüde ciddi bir karakter kazandığında bu üç soru tekrar tekrar gündeme gelecek. Şu ya da bu kısmi mücadeleye kilitlenerek bu soruları yanıtlamaktan kaçınanlar bu soruları yanıtlamaya, ya da başkalarının verdiği yanıtları tekrarlamaya mecbur kalacak.

1 Mayıs'ın anlamı işçi hareketinin gücünü gösterdiği, mücadele azmini bilettiği bir gün olmasından ileri geliyor. 1 Mayıs'ta işçiler güclerini göstermek için önce bu sorulara verdiği yanıtları göstermeli.

İki sınıf varsa iki çözüm var. Burjuva çözüm proleter çözüm. Hükümete, anayasaya, barışa dair soruları parabolalarıyla emekçiler aynı şekilde yanıtlamaz.

Proleter çözüm yeni bir rejimin kurulmasını şart koşar. Yeni bir rejimin kurulması bir egemenlik sorunudur. Egemen bir kurucu meclis ise yeni anayasa yapımının asgari koşuludur. Bunun yolu da hükümetle anlaşmaktan değil ondan eylemli bir şekilde kurtulmaktan geçer. Proleter çözüm siyasi yasakların parçalandığı, emekçilerin siyasi özgürlüklerini kullandığı çözümdür.

Burjuva çözüm yamalı anayasaya dayanır. Bu yolu savunanlar yeni bir anayasa yapımının altından kalkamaz. Onlar için sorun anayasanın muhtelif maddelerinin değişimi sorunudur. Yamalı anayasayı yeni anayasa olarak pazarlarlar. Kurucu meclisin yanından bile geçemezler. Anayasayı mevcut düzene sadakat yemini etmiş yasama meclisindeki pazarlıklarla değiştirmeyi hedeflerler.

Burjuva çözüm emekçilerin anayasa yapım sürecine dahil olmasını değil, onların bu süreçten tecrit edilmesine dayanır. Siyasi yasaklar, baskılar, siyasi tutsaklar bu tecritin olmazsa olmaz koşulları arasındadır. **Burjuvazinin anayasa sorununu çözmek için attığı adımlar, çözüm olmayan bir çözüm girişimidir.**

YAŞASIN 1 MAYIS

BİJİ YEK GULAN

Burjuva çözüm halksızdır. Emekçilerin siyaset dışında tutulmasına dayanır. Emekçiler ancak seçmen olabilir. Bu nedenle hükümet anayasa tartışmalarını, barış müzakerelerini “Bunlar hassas konular.” diye kapalı kapılar ardından yürütüyor. Pazarlık yapıyor. İmamoğlu’na kurulan komplo rehine pazarlığının en güzel örneği.

Yayılan “çözüm süreci” havasıyla İmamoğlu’na yönelik saldırılar aynı planın iki farklı yüzü. Erdoğan bir çözüm süreci umudunu daim kılarak DEM’in 2024 seçimlerindeki tutumunu değiştirmesini istiyor. İmamoğlu’nun üstüne yürüyüp onu rehin alırken de merkezinde CHP’nin durduğu Amerikancı muhalefeti sıkıştırıyor. Onu aynı zamanda cumhurbaşkanı seçiminin esaslarını değiştiren bir anayasa değişikliğini ya da zamanını kendisinin belirleyeceği bir erken seçimi desteklemeye zorluyor.

Hükümetin siyaseti iki yönlü bir rehine siyaseti. Bir yandan devletin yıllar önce rehin aldığı Öcalan’ın tecridini hafifletme umutları yayıyor. Böylelikle Kürtleri kendi yanına çekmek istiyor. Diğer yandan İmamoğlu’nu rehin alarak muhalefeti kendisine can simidi atmaya, Erdoğan’a bir kez daha aday olma fırsatı tanımaya zorlamak istiyor.

Hükümetin tek güvencesi Amerikancı muhalefet. İmamoğlu’na komplo kuran, CHP’nin etkinliklerine yasak koyan, savcılara CHP kurultayını soruşturan Erdoğan’ın bu kadar pervasız hareket edebilmesinin sebebi karşısındaki Amerikancı muhalefet. Devletin tüm mekanizmaları tel tel dökülürken, karşısında Ali Cengiz oyunları yapan bir hükümet varken muhalefet 2023’te yapamadığını “bu sefer” yapma hayallerinden vazgeçmiyor.

Amerikancı muhalefetin boyun eğmekten başka çaresi yok. Zira seçimlerden başka bir yol bilmiyor. Erdoğan’ın rehine pazarlığının bir parçası olmaya mahkûm. Bu nedenle CHP’yi sokağa, eyleme çağırarak, ileri doğru itirmek sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. O kendi seçim mitingleriyle yola devam edecektir.

Demokrasi savaşı eylemli bir pratikle büyütülebilir. Bugün için proleter çözümü savunmanın bir adımı hükümetin karşısına pazarlıksız bir şekilde dikilmek ise diğeri de emekçilerin anayasayı tartışacağı, kendi taleplerini sorunlarını bir anayasa çerçevesinde dillendireceği siyasal bir zemini yaratmaktır. Emekçilerin anayasa talebini gündem ettiği zemin hükümete karşı mücadele eden güçleri buluşturacak, hükümete karşı mücadeleyi de büyütecektir.

İmamoğlu’na kurulan komplo, anayasa sorunun da siyasi tutsaklar sorunuyla nasıl içiçe geçtiğini gösteriyor. İmamoğlu’nun başına gelenlerin Türkiye’nin kırılğan zemininde siyasetin sadece işçilere, Kürtlere ve ezilenlere değil burjuva bir müteahhite dahi kapalı olduğunu göstermektedir. Siyasetin yasak olduğu, zindanların siyasi tutsaklarla dolup taşıdığı koşullarda emekçi ve ezilen yığınlarıyla

anayasa arasına elbette bir duvar örülür. O yüzden siyasi tutsaklara özgürlük talebi emekçilerin gündemine anayasayı sokmanın olmazsa olmazıdır.

Siyasi tutsaklar denince bugün akla sıkça İmamoğlu ve burjuva medyadaki popüler figürler gelse de siyasi tutsakların ana gövdesi bu kesimlerden oluşmaz. HDP genel başkanı Demirtaş ve Figen Yüksekdağ da, hapisteki binlerce DEM partiliyle birlikte siyasi tutsaktır. Abdullah Öcalan da siyasi tutsaktır ama siyasi tutsaklar Nurullah Semo’dan Ayten Öztürk’e uzanan çok daha geniş bir kesimi kapsamaktadır. Bu güçlere özgürlük talep etmeyen bir anayasa tartışması daha baştan hükümetin çizdiği sınırlara hapsedilmiş demektir.

Burjuva çözüm onların çözümüdür. Sadece hükümetteki Erdoğan’ın, onun iplerini elinde tutan Bahçeli’nin çözümü değildir. Erdoğan’ın hasımı değil, rakibi olan CHP’nin çözümüdür. Bu burjuva partilerin efendilerinin çözümüdür. TUSİAD’ın, MÜSİAD’ın, müteahhitlerin, bankaların çözümüdür. NATO’nun, ABD’nin ve diğer emperyalistlerin çözümüdür.

Proleter çözüm biz emekçilerin çözümüdür. Sefalet sözleşmelerine hayır diyen Pulver Kimya, Ravago işçisinin, esir vatanından sürgün edilmiş, Newrozlar’da alanları dolduran, Kürt emekçilerin, Halep’ten, Kabil’den, Bamako’dan Türkiye’ye göçmüş modern kölelerin çözümüdür. İşsizliğe mahkûm edilmiş milyonların, inançları yok sayılan Alevilerin, polis barikatlarını aşan üniversite öğrencilerinin, 8 Martlar’da TOMAların karşısına dikilen kadınların çözümüdür.

2025 1 Mayıs’ında 1 Mayıs’ın doğuş mücadelesinden ilham ve güç alalım. 1 Mayıs işçi sınıfının sekiz saat işgünü kavgasından doğdu. İşçi sınıfının uluslararası birlik mücadele ve dayanışma gününü yaratan bu kavga siyasi bir kavgaydı. İşçiler sekiz saat gününü, “kendilerine daha fazla vakit ayırmak” için değil siyasi mücadeleye daha etkin bir biçimde katılmak için verdiler. Tam da bu nedenle bu mücadelenin başını sendikalar, kooperatifler değil sosyalist siyasi partiler çektiler.

Bugün barış, anayasa ve hükümet sorunları içiçe tartışılırken burjuva çözümün her boydan savunucuları sahada. Ne yazık ki proleter çözümü net ve eylemli bir biçimde savunan bir odak ortada bulunmuyor. Bu sorunun sebebi emekçilerin kudretsiz olması değil. Tersine Erdoğan’ın emekçilere ve ezilenlere boyun eğdiremediği onun feryat ve figanından anlaşılıyor. Emekçiler örgütsüz ve güçsüz değil siyasetsizdir.

Bugünkü dağınıklığının sebebi de bu siyasetsizlik. Bu tabloyu değiştirmek için atılması gereken ilk adım burjuva partilerinin siyasi çizgisinden eylemli bir biçimde kopmak, emekçilerin bağımsız sınıf tavrında ısrar eden güçlerin en geniş eylem birliğini sağlamaktır.

Demokrasi, Barış, Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!